ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **A. N.,** zastoupený Mgr. Petrem Pařilem, advokátem se sídlem Škárova 809/16, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,** se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2014, č. j. 303/500/14, 6780/ENV/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2018, č. j. 6 A 87/2014 – 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalobce, jakožto stěžovatel, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Napadeným rozsudkem byla zamítnuta stěžovatelova žaloba směřující proti výrokům I. a III. shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Tím bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „inspekce“) ze dne 10. 12. 2013, č. j. ČIŽP/10/CIT/SR01/1111730.042/13/RPR (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že v rozsahu výroků 1. a 3. prvostupňového rozhodnutí bylo odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí potvrzeno (výroky I. a III. rozhodnutí žalovaného), zatímco výrok 2. byl žalovaným zrušen a řízení bylo v tomto rozsahu zastaveno (výrok II. rozhodnutí žalovaného).

[2] Výrokem 1. prvostupňového rozhodnutí zabavila inspekce podle § 34a odst. 1 zákona č. 100/2004 Sb., o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi a dalších opatřeních k ochraně těchto druhů a o změně některých zákonů (zákon o obchodování s ohroženými druhy), v rozhodném znění (dále jen „zákon č. 100/2004 Sb."), stěžovateli jeden živý exemplář kakadu palmového s celistvým kroužkem č. 12BCTR a jeden uhynulý exemplář téhož druhu s celistvým kroužkem č. 23WOTR, neboť se mělo jednat o exemplář, u nichž nebyl prokázán legální původ (v souvislosti s kontrolou provedenou u stěžovatele dne 26. 7. 2011) podle § 24 zákona č. 100/2004 Sb. Výrokem 3. byla stěžovateli uložena povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou 1000 Kč.

[3] Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku po rekapitulaci žalobních námitek a citaci dotčených zákonných ustanovení konstatoval, že řada žalobních námitek, které stěžovatel uplatnil v nyní projednávané věci, byla natolik obecná, že se jimi mohl zabývat rovněž pouze v obecné rovině (tj. jestli se žalovaný s odvolacími námitkami alespoň rámcově vypořádal). Dále městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 4 As 79/2013 - 43, a obsáhle z něj citoval s tím, že jeho závěry považoval za vhodné vztáhnout na posouzení žaloby, neboť se jednalo o skutkově a právně obdobnou věc, pokud jde o povinnost prokázat zákonný původ exempláře. Městský soud se následně neztotožnil s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, která měla podle žaloby spočívat v užití pojmu „prokázání zákonného původu" žalovaným. Obdobně shledal nedůvodnou obecně formulovanou námitku protiústavnosti právní úpravy zabavení exemplářů chráněných zvířat podle zákona č. 100/2004 Sb., přičemž v tomto ohledu odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 10. 2013, sp. zn. II. ÚS 3218/13. Dále městský soud konstatoval, že stěžovatel byl s nedostatečností jím předložených důkazů velmi dobře obeznámen, stejně jako se svým právem navrhovat důkazy nové. Ze správního spisu městský soud navíc zjistil, že stěžovatel se prokazatelně seznámil se spisovým materiálem, aniž by měl další návrhy na doplnění dokazování či jiné připomínky ke spisovému materiálu. Městský soud uzavřel, že § 24 odst. 1 zákona č. 100/2004 Sb. lhůtu k prokázání původu nestanoví. Lhůta, kterou stěžovatel ve skutečnosti měl k prokázání legálního původu, běžela ve smyslu § 36 odst. 1, 2 správního řádu až do vydání rozhodnutí správního orgánu, tj. více než dva roky, když mu příslušné právo bylo umožněno a byl o něm prokazatelně informován. Městský soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji zamítl.

[4] V kasační stížnosti uvedl stěžovatel jako její důvod nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[5] Stěžovatel namítá, že podle čl. 2 písm. t) nařízení Rady (ES) č. 338/97 ze dne 9. 12. 1996, o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi, je třeba prokázat původ exempláře, nicméně toto ustanovení postrádá definici „zákonného původu exempláře", která nebyla stěžovateli blíže osvětlena v průběhu správního řízení ani v průběhu řízení před městským soudem. Stěžovatel má za to, že zákonný původ předmětných exemplářů byl zřejmý, neboť uváděl a doložil jejich nabytí. Stěžovatel je přesvědčen, že mu nemůže být kladeno za vinu případné protiprávní jednání původního vlastníka exemplářů. Má-li být zabavení exemplářů nápravou protiprávního stavu, musí být tento protiprávní stav náležitě osvědčen. K tomu je nezbytné řádně definovat pojem „zákonného původu" exemplářů, což však v nynější věci nebylo učiněno.

Stěžovatel tedy nemohl mít povědomí o tom, jestli jím předložené doklady jsou dostatečné a jestli jejich předložením unesl důkazní břemeno ohledně prokázání tohoto nedefinovaného „zákonného původu“ exemplářů. Procesní poučení o tom, že byl ve správním řízení oprávněn v souladu s § 36 správního řádu navrhovat důkazy a činit návrhy, bylo proto pouze prázdnou floskulí, neboť stěžovateli nebylo zřejmé, že ještě v řízení o zabavení exemplářů bylo možné prokazovat jejich původ, který byl otázkou řízení předcházejícího, tj. řízení o prokazování původu exemplářů chráněných druhů živočichů.

[6] Dále stěžovatel namítá, že jednání správních orgánů vedlo k nepřiměřenému zásahu do jeho vlastnického práva. Je-li omezení vlastnického práva odůvodňováno důležitým veřejným zájmem na ochraně ohrožených druhů, a přitom zabavení exempláře takového druhu vede k jeho úhynu, nejedená se o výkon práva v souladu s veřejným zájmem, čímž zásah dostěžovatelova vlastnického práva postrádá legitimní odůvodnění. Městský soud se však faktem úhynu jednoho ze zabavených exemplářů kakadu palmového vůbec nevypořádal.

[7] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel namítá, že městský soud nesprávně posoudil otázku souladnosti postupu správních orgánů se zásadami správního řízení dle § 2 odst. 3 až § 5 správního řádu. Nesouhlasí se závěrem městského soudu, že těmto zásadám bylo učiněno zadost, když byl stěžovatel poučen dle § 36 odst. 1 a 2 správního řádu a byla mu stanovena lhůta k prokázání původu exemplářů. Žádná taková lhůta totiž stěžovateli stanovena nebyla. Nebyl ani seznámen se skutečností, do jakého okamžiku může předkládat podklady pro prokázání původu exemplářů. Městský soud se ostatně mýlí v tom, že tato lhůta k prokázání původu běžela až do vydání prvostupňového rozhodnutí. Nerozlišil totiž mezi institutem prokázání původu podle § 24 zákona č. 100/2004 Sb., který není správním řízením (a nemůže na něj tedy být aplikován § 36 odst. 1 a 2 správního řádu), a správním řízením o zabavení exemplářů, kde skutečně běžela lhůta až do vydání rozhodnutí. Stěžovatel tedy má i nadále za to, že lhůta pro prokázání původu nebyla správním orgánem stanovena a s ohledem na skutečnost, že není stanovena ani v § 24 zákona č. 100/2004 Sb., nemohl stěžovatel vědět, v jaké lhůtě může podklady k prokázání původu exemplářů předkládat. Stěžovatel nemohl mít na základě obecného odkazu na § 36 odst. 1 a 2 správního řízení povědomí o tom, že fáze prokazování původu exemplářů není ukončena. Dle stěžovatele by bývalo postačilo, kdyby jej inspekce poučila tak, že „*podle ustanovení § 36 odst. 1 a 2 správního řádu je účastník řízení oprávněn navrhovat důkazy k prokázání původu exemplářů a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí.*“

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že správní orgány i odborná literatura často používají právě pojem „prokázání zákonného původu“ exempláře, neboť pouze doložením zákonného původu lze splnit povinnost dle § 24 odst. 1 zákona č. 100/2004 Sb. Samotný výraz „legální původ“ je nutno odvozovat z přímo aplikovatelného nařízení Rady ES č. 338/97, o ochraně druhů volně žijících živočichů a planě rostoucích rostlin regulováním obchodu s nimi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení č. 338/97), které s uvedeným výrazem pracuje v čl. 9 odst. 1, jež přímo navazuje na ustanovení čl. 8 odst. 3. Stěžovateli rovněž není dáváno za vinu nedostatečné prokázání původu exemplářů ve smyslu přestupkové odpovědnosti, nýbrž ve smyslu navazujícího postupu podle § 34a odst. 1 zákona č. 100/2004 Sb., tj. zabavení exemplářů.

[9] Stěžovatelův názor ohledně nepřípustného zásahu do jeho vlastnického práva považuje žalovaný za absurdní. O zabavené exemplář nepečuje sama inspekce, nýbrž je předává do specializovaných chovatelských zařízení, která mají dostatečné podmínky pro chov konkrétního druhu. Pokud v dané věci došlo k úhynu exempláře, nelze tím zpochybňovat systém ochrany ohrožených druhů a obecně institut zabavení exemplářů dle § 34a odst. 1 zákona č. 100/2004 Sb. Exempláře jsou od nelegálních držitelů často odebírány ve velmi špatném zdravotním stavu. Případný úhyn exempláře tedy nelze dávat automaticky do příčinné souvislosti s postupem inspekce. V případě ponechání papoušků v péči stěžovatele hrozilo, že by s nimi mohlo být dále nelegálně nakládáno, což by jistě ochraně ohrožených druhů nepřispělo.

[10] Žalovaný závěrem svého vyjádření shledává, že stěžovatel se ryze formalistickou právní argumentací snaží odvést pozornost od podstaty celého řízení, tj. zabavení exemplářů pro nesplnění povinnosti prokázání jejich původu. Je pravdou, že chovatel by měl na výzvu správního orgánu podle § 24 odst. 1 zákona č. 100/2004 Sb. prokázat původ exemplářů v zásadě bezodkladně (předložit patřičné dokumenty, umožnit sejmutí mikročipů exemplářů čtečkou apod.). Pokud tak chovatel bez přiměřeného důvodu neučiní, může správní orgán přistoupit k zadržení exemplářů a k zahájení řízení o zabavení ve smyslu § 34a odst. 1 zákona č. 100/2004 Sb. Žalovaný je toho názoru, že pokud by stěžovatel řádně doložil původ jím držených exemplářů i v průběhu tzv. „zabavovacího řízení“, odpadl by důvod pro jeho vedení a takové řízení by bylo na místě zastavit a exempláře navrátit. Jediným důkazem, kterým stěžovatel dokládal původ předmětných exemplářů, byly výjimky údajně vydané výkonným orgánem CITES v Bristolu, Velká Británie, č. 213807/02 a č. 204855/02. Tyto dokumenty byly shledány falešnými na základě vyjádření britského výkonného orgánu CITES ze dne 12. 12. 2010. Pokud by stěžovatel disponoval nějakými dalšími doklady, nic mu nebránilo je v poměrně dlouhém řízení předložit. Postoj inspekce k padělaným dokladům a jejich hodnocení mohl stěžovatel seznat např. z prvního rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2013 i z rozhodnutí inspekce ze dne 10. 12. 2013, proto argumentaci, že rozhodnutí správních orgánů bylo překvapivé, lze hodnotit jako účelovou. Žalovaný proto z výše uvedených důvodů zastává názor, že napadený rozsudek městského soudu je zákonný a věcně správný.

[11] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 Afs 1/2009 - 48, uvedl, že *„[r]ozhodnutí krajského soudu spočívá na nesprávném posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] tehdy, pokud krajský soud na zjištěný skutkový stav použije (aplikuje) jiný právní předpis, než který měl správně použít, resp. jej neaplikuje, ačkoliv tak měl správně učinit.“* Pod uvedený kasační důvod lze podřadit i situace, kdy krajský soud sice aplikoval správní právní předpis, tento však nesprávně vyložil.

[14] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že § 24 odst. 1 zákona č. 100/2004 Sb. skutečně nezakotvuje pojem „prokázání legálního původu“ exempláře, jiného jedince, výrobku z kytovců, výrobku z tuleně nebo regulované kožešiny, nýbrž hovoří pouze o „prokázání původu“. Podle § 24 odst. 3 téhož zákona pak platí, že *„[p]ůvod se prokazuje*

údaji a dokumenty osvědčujícími nabytí exempláře podle požadavků nařízení v oblasti obchodování s ohroženými druhy9) a tohoto zákona, zejména uvedením, kdy a kde byl exemplář odebrán z přírody, nebo zda, kdy a kde se narodil v zajetí nebo byl uměle vypěstován, nebo kdy, z kterého státu a na základě jakých dokladů CITES byl exemplář dovezen." Pojem „zákonný původ" lze nalézt v ustanovení § 54 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, s tím, že *„[k]do drží, chová, pěstuje, dopravuje, prodává, vyměňuje, nabízí za účelem prodeje nebo výměny nebo zpracovává zvláště chráněnou rostlinu, zvláště chráněného živočicha nebo rostlinu a živočicha chráněného podle mezinárodních úmluv nebo podle zvláštního právního předpisu4a) o dovozu a vývozu ohrožených druhů, je povinen na výzvu orgánu ochrany přírody prokázat jejich zákonný původ (povoleným dovozem, povoleným odebráním z přírody nebo sběrem, pěstováním v kultuře nebo povoleným odchovem z jedinců s původem prokázaným podle tohoto ustanovení a podobně).*" Z obsahu prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že právě podle § 24 odst. 3 zákona č. 100/2004 Sb. bylo inspekcí posuzováno, zda stěžovatel náležitě prokázal původ předmětných exemplářů. Nejvyšší správní soud proto nemá pochybnosti, že formulací „legální původ" správní orgány nikterak nerozšířily podstatu stěžovatelovy povinnosti prokázat původ exemplářů. Městský soud správně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 4 As 79/2013 - 43, v němž kasační soud rovněž pojmu „zákonný původ" opakovaně užil v obdobném významu. Nejvyšší správní soud ostatně považuje posledně uvedený pojem za formulačně přesnější, neboť účelem prokázání původu exempláře v nynějším případě není ani tak zjištění, odkud tento pochází, ale především osvědčení skutečnosti, že (ať již exemplář pochází v konečném důsledku odkudkoli) exemplář byl předmětem výjimky povolující obchodování s ním jakožto se zástupcem ohroženého druhu. Prokázání původu exempláře má pak usnadnit ověření pravosti výjimky, na základě které měl být umožněn jeho případný odchyt a prodej. Právě v nynějším případě bylo postupem inspekce spočívajícím v ověření pravosti výjimek ze zákazu obchodních činností zjištěno, že stěžovatelem předložené listiny byly padělky. Lze proto uzavřít, že obchodní transakce s těmito exempláři papoušků nebyly v daných případech povoleny, tudíž byly protizákonné a původ papoušků byl očividně nelegální. I z tohoto důvodu nelze spatřovat v užití slovního spojení „legální původ" exempláře správními orgány jakékoli pochybení, byť se nejedná přímo o zákonný pojem dle § 24 odst. 1 zákona č. 100/2004 Sb.

[15] Pokud stěžovatel namítal, že mu nebylo známo, zda předloženými potvrzeními o výjimkách ze zákazu obchodní činnosti dostál své povinnosti prokázat (zákonný) původ exemplářů, považuje Nejvyšší správní soud uvedenou námitku za zjevně účelovou. Žalovanému je třeba přisvědčit v tom, že stěžovatel po celou dobu předchozích řízení (správního i soudního) ani náznakem netvrdil, že disponoval dalšími důkazními prostředky k prokázání původu předmětných exemplářů. Nejvyšší správní soud nenachází žádný rozumný důvod pro to, aby stěžovatel v takovém případě neuplatnil případné důkazní prostředky, a to zejména tehdy, nebyl-li si splněním své povinnosti prokázání původu exemplářů jist. Stěžovatel si navíc protiřečí, pokud namítá, že mu nebylo zřejmé, že i v navazujícím správním řízení o zabavení exemplářů podle § 34a zákona č. 100/2004 Sb. bylo možné dodatečně prokázat jejich zákonný původ. Je nabíledni, že pokud se o prokázání původu nevede samostatné správní řízení (tento názor zastává i sám stěžovatel), jehož výsledkem by byl formalizovaný závěr o této skutečnosti, musí být dostatečnost prokázání původu předmětem zjišťování skutkového stavu v navazujícím řízení o zabavení exempláře podle § 34a zákona č. 100/2004 Sb. Byl-li stěžovatel inspekcí poučen podle § 36

odst. 1 a 2 správního řádu o možnosti navrhovat důkazy a činit návrhy, a sice v řízení, jehož stěžejní otázkou je, zda stěžovatel prokázal původ exemplářů, nemůže případné stěžovatelovo nepochopení rozsahu zjišťování skutkového jít k tíži správního orgánu, který tímto své poučovací povinnosti jednoznačně dostál.

[16] Ke kasační námitce poukazující na nepřiměřenost zásahu do vlastnického práva stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí, že nespatřuje přímou spojitost mezi zabavením exemplářů kakadu palmového a následným úhynem jednoho z nich; krom toho není zřejmé, proč shledává stěžovatel následné uhynutí jednoho z exemplářů být citelnějším zásahem do jeho vlastnického práva, než kdyby papoušek neuhynul. Skutečnost následného úhynu exempláře nemá žádnou souvislost s přítomností veřejného zájmu na ochraně ohrožených druhů. Z vyjádření žalovaného je patrné, že zajištěné a případně zabavené exempláře nejsou přímo v péči inspekce, ale naopak jsou předány k tomu odborně způsobilým zařízením. Z prvostupňového rozhodnutí (str. 5) je zřejmé, že k úhynu jednoho z papoušků došlo až dne 29. 11. 2011, a to v záchranném centru, přičemž o této skutečnosti byl pořízen Státním veterinárním ústavem Jihlava protokol č. 59668/11 ze dne 7. 12. 2011, podle kterého byla důvodem úhynu aspergilomykóza. Nejvyšší správní soud podotýká, že zabavení exemplářů by mohlo být považováno za nepřiměřený zásah do vlastnického práva stěžovatele tehdy, pokud by bylo zřejmé, že k němu nedošlo za účelem realizace důležitého veřejného zájmu na ochraně ohroženého živočišného druhu. Taková situace ale v nynějším případě zjevně nenastala. Městský soud zcela přiléhavě citoval z usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 10. 2013, sp. zn. II. ÚS 3218/13, kterým bylo předmětné zákonné omezení vlastnického práva chovatele (nepřímo) shledáno ústavně konformním. Nejvyšší správní soud navíc podotýká, že stěžovatel v žalobě neargumentoval úhynem jednoho z exemplářů, natožpak aby tak činil v kontextu nepřiměřenosti zásahu do jeho vlastnického práva. Za takovéhoto stavu nelze důvodně dovozovat nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z toho, že se městský soud úhynem jednoho z exemplářů nezabýval.

[17] Pokud stěžovatel namítal, že mu nebyla inspekcí stanovena lhůta k prokázání původu exemplářů, shledává Nejvyšší správní soud i tuto kasační námitku nedůvodnou. Podle § 24 odst. 6 zákona věty první zákona č. 100/2004 Sb., platí, že „[d]*oklady podle odstavců 3 až 5 musí vlastník nebo dlouhodobý držitel anebo držitel exempláře, jiného jedince, výrobku z kytovců, výrobku z tuleně a regulované kožešiny uschovat pro případnou kontrolu po celou dobu držby takového jedince.*“ Pokud tedy jde o výzvu k prokázání původu, lze po chovateli v souladu s výše uvedeným požadovat tyto doklady již při kontrole, resp. v odůvodněných případech chovateli umožnit jejich dodatečné doložení v přiměřené lhůtě (nemusí mít totiž doklady uschovány přímo u sebe). Nejvyšší správní soud opětovně podotýká, že stěžovatel ani nenaznačil, že by dalšími (tj. autentickými) doklady původu disponoval. Z tohoto důvodu proto inspekce nepochybila, pokud předběžně uzavřela, že stěžovatel neprokázal původ exemplářů a přistoupila k zahájení řízení o zabavení exemplářů podle § 34a zákona č. 100/2004 Sb. Městský soud zaujal obdobný právní názor, a proto nelze důvodně namítat, že by uvedenou právní otázku posoudil nesprávně ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[18] Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí

nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Přítomnost uvedených vad však Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku ani v přecházejícím řízení neshledal.

[19] Z výše uvedených důvodů posoudil Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou. V souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto zamítl.

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nezaznamenal procesní úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Procesně úspěšný žalovaný přitom (i podle svého tvrzení) nevynaložil v řízení o kasační stížnosti takové náklady, které by přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti. Z uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud žalovanému náhradu nákladů tohoto řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu